

Mavisel Yener

35 Efsane
35 Şiir

DÜNYA EFSANELERİNİN PEŞİNDE

3. Baskı

Doğan
Çocuk

Resimleyen
Cem Kızıltuğ

Mavisel Yener

DÜNYA EFSANELERİNİN PEŞİNDE

Resimleyen
Cem Kızıltuğ

İçindekiler

1. Davul Efsanesi (Afrika).....	7
2. Uluru Kayası (Avusturalya).....	11
3. Gülüstan Efsanesi (Azerbaycan).....	15
4. Galyalı Dev (Belçika).....	21
5. Güneş Efsanesi (Bolivya).....	25
6. Nian Efsanesi (Çin).....	29
7. Kronborg Kalesi Efsanesi (Danimarka).....	35
8. Tangkuban Perahu Efsanesi (Endonezya).....	39
9. Gökyüzündeki Yedi Ay (Filipinler).....	43
10. Kırmızı Evler (Finlandiya).....	47
11. İkarus (Girit).....	53
12. Eskimo Efsanesi (Grönland).....	57
13. Volkan (Guatemala).....	61
14. Banyan Ağacı Efsanesi (Hindistan).....	65
15. Robin Hood (İngiltere).....	71
16. Zal İle Simurg (İran).....	75
17. Tuz Değirmeni (İsveç).....	79

18. William Tell (İsviçre).....	85
19. Roma'nın Kuruluş Efsanesi (İtalya).....	89
20. Cüce Ağaçlar (Japonya).....	95
21. Miette Efsanesi (Kanada).....	99
22. Gençlik Pınarı (Kırım).....	105
23. Bibloların Sırrı (Kore).....	109
24. Altın Geyik Efsanesi (Macaristan).....	113
25. Ölümsüzlük Macunu (Malezya).....	117
26. Tunkuluchu (Meksika).....	123
27. Çocuk Kral (Mısır).....	127
28. Güneşi Balçıkla Sıvamak İsteyen Dev (Moğolistan).....	131
29. Ay, Güneş Ve Deniz Efsanesi (Nijerya).....	135
30. Kıyıdaki Devler (Peru).....	141
31. Keçiler Şehri (Polonya).....	145
32. Balta Sapı (Romanya).....	151
33. Kervankıran (Türkiye).....	155
34. Mağaradaki Kitaplar (Türkmenistan).....	159
35. Yalan Yarışması (Vietnam).....	163

DAVUL EFSANESİ

Afrika

Eski mi eski bir Afrika efsanesiymiş
Ay ışığı ormana erişince
Bütün aslanlar kükremiş
Davullar güm güm gümleyince
Görkemli sabahlara ulaşmış
İnsan payına düşeni bölüşünce
Yürekler daha da büyümüş

Yüzlerce yıl önce Afrika'da yaşayan yerliler, gözlerini kırpmadan saatlerce Ay'a bakarlar-mış. Ay'ın çok güzel olduğunu, onu yakından gör-menin daha da muhteşem olacağını düşünürlermiş.

Tüm kabilenin toplandığı akşam, Ay'a gitmeye fikir birliğiyle karar vermişler. Tek seçenekleri birbirlerinin omzuna basıp yüksekten de yüksek bir kule oluşturmakmış. En güçlüleri aşağılarda kalmış diğerleri de uzun sütun oluşturunana kadar çeviklikle tırmanmış. Kule sağlam görünse de, gerçekte öyle değilmiş. Çok yüksek olduğu için üst-

tekiler esen rüzgârın gücüne dayanamamış önce yaprak gibi titremiş, sonra yüzlerce yerli sallana sallana yere düşmüş; kule dağılmış. Sadece biri, at kuyruğu yaptığı uzun saçlarını Ay'a bağlamayı başarmış, o sevimli insanın adı Takamako'ymuş.

Ay, onun ziyaretine pek sevinmiş, teşekkür etmek amacıyla ona bir davul armağan etmiş.

Takamako çok mutlu olmuş! Eşi benzeri olmayan davuluna sarılmış, okşamış; çıkardığı sese kahkahalarla gülmüş. Ay ona öğretmenlik yapmış, davulun nasıl çalınacağını öğretmiş.

Her zaman olduğu gibi, eve gitme zamanı gelmiş. Ay şefkatle Afrika yerlisine veda edip aşağı kayması için uzun bir ip hazırlamış. Takamako dünyaya inerken dayanamayıp yarı yolda davulunu çalmaya başlamış. Ses uzayda yankılanmış. Bu ses Takamako'nun çok hoşuna gitmiş, yine kahkahalarla gülmüş. Takamako, bulutların içinden tüm hızıyla geçerek balta girmemiş bir ormana düşmüş.

O sırada aslanların kükreyişini duymuş, çaresizmiş. Sesini başkalarına duyurup yardım istemek için başlamış davulu çalmaya. Bu tuhaf sesi

duyan bir Afrika yerlisi koşup gelmiş, onu ağaçların dibinde bulmuş. Takamako'nun ormanda yolunu bulmasına yardımcı olmuş fakat onun yanında taşıdığı, ses çıkaran yuvarlak şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamamış.

Gel gelelim, var varalım, Takamako kabilesine dönmüş, olup biteni anlatmış. Davulun belli mesafeden iletişim kurmak için iyi bir araç olduğunu söylemiş. Onlara geceler boyu davul çalmış.

Efsaneye göre, Afrika'da bilinen ilk davul buymuş. Yerliler sesini öylesine sevmişler ki ona benzeyen davullar yapmaya başlamışlar. Zamanla, bu enstrüman çok popüler olmuş, kıtaya yayılmış.

Afrika'ya özel ulusal günlerden sayılan “Davul Festivalleri”, dolunay gecesine denk getirilirmiş. Bunun nedeni Ay'a selam vermekmiş. Ay da onlara hep gülümsermiş.

ULURU KAYASI

(Avusturalya)

Masallar geçsin sulardan
Sözcükler kanatlınsın göklerden
Gelin çocuklar peşimden
Duyalım zamanın sesini uzaklardan
Geçelim efsanelerin arasından

Eski zamanlarda insanlar ateşi bilmiyorlarmış. Kanguru ülkesinde yaşayan Aborjinler yiyeceklerini çiğ olarak tüketir veya güneşte kuruturlarmış.

Bölgede yaşayan Aborjin kabilesi yerlilerinden Booto, biri kara diğeri ak iki taş parçasını birbirine sürterken, kıvılcım ve ardından hafif duman çıkınca tuhaf bir şey olmuş. Gözlerine inanamamış Booto. Taşları, ağaç kabuğunun üstünde daha da kuvvetle sürtünce minik alev, kuru kabuğu tutuşturmuş. Önce çok korkmuş Booto. Elini uzatmış, yanmış. Dumanı koklamış, öksür-

müş. Kıvılcımların dansını hayretle seyretmiş. Böylece ateş yakma sanatını keşfetmiş.

Olup biteni yakın arkadaşı Hooto'ya anlatmış, sonra da ateşi nasıl yaktığını ona göstermiş. Hooto ile Booto karar vermişler, bu sihirli buluşu kabiledakilere hemen söylemeyecek, uzun süre sır olarak saklayacaklarmış. Ak ve kara taşları da yanlarından ayırmayacaklarmış.

İki arkadaş Uluru Kayalığı'na gidip, gizlice ateş yakmışlar. Bu ateşi güneşe benzetip balığı onunla kurutup kurutamayacaklarını merak etmişler. Tuttukları balığı onun üzerine koymuşlar. Ortaya çıkan yemek o kadar lezzetliymiş ki sonraki gün biraz fazla yapıp, kalanını yanlarına almışlar. Pişmiş balıklarla kabileye dönmüşler.

Kabiledekiler, onların normal güneşte kurutulmuş balıklar gibi olmadıklarını fark edince, "O balıklar niye öyle değişik görünüyor?" diye sormuşlar. Hooto ile Booto ısrarla onların güneşte kurutulduğunu söylemişler.

O günden sonra iki arkadaş balıklarını yaladıktan sonra ortadan kaybolmaya başlamış-

lar. Sonunda, kabiledelikler şüphelenip onları izlemeye karar vermişler. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını öğrenmek için iki yerli görevlendirmişler.

Görevli olanlar onları izleyerek, Uluru Kayalığı'na varmışlar. Saklanıp, gözlem yapmışlar. Bir de ne görsünler, Hooto ile Booto sihirli taşları sürtüp, o güne değin hiç karşılaşmadıkları kızıl bir top oluşturuyor, balıkları bunun üstüne koyup hemen kurutuyorlarmış.

Onları izleyen yerliler, sihirli taşları Uluru Kayası'ndan kopardıklarını düşünmüşler. Oradan koparılan taşları birbirine sürtünce bir güneş topu oluştuğunu, sonra bu topun büyüdüğünü Aborjin kabilesine anlatıp, ismini “ateş” koymuşlar.

Şafak vakti turuncu, gün içerisinde sütlü kahverengi, gün batımında ise kızıl renge bürünen Uluru Kayası'nın turuncu-kırmızı renginin ateşi temsil ettiğini düşünüyorlarmış.

Yerliler yüzlerini parlak renkte boyalarla boyamış, türlü desenlerde saçaklı kıyafetler giymiş,

Dünya Efsaneleri tükenmez hazine
Belki bir denizin derinlerinde
Belki bir ağacın düşlerinde
Sen yeter ki bilmeyi iste
Kulak kabartmak ister misin söylediklerine?

Mavisel Yener, gezgin bir kuş oldu
Kutuplardan, ekvatordan, bulutlardan
Kıyılardan, dağlardan, rüzgârlardan
Hayal pınarından, sözcük ovasından
Yeryüzünün her yanından efsaneler topladı
Hepsini dantel gibi işledi
Komşuda pişti bize de düştü!

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-416-769-0

9 786254 167690

Doğan
Çocuk